

nenia sumnje da u ovoj gramatici ima niz značajkih sinteza koje neke u našim gramatikama kronično nepregledne teme slavistički i serbokroatistički obrazovanijem čitaocu čine znatno razumljivijima. Vrijednost ovog poštovnog rada neće biti umanjena ako kažemo da bi gramatika bila više prilagođena potrebama nastave suvremenoga hrvatskosrpskog jezika da je urednik pozvao među recenzente i nekoga stručnjaka svakodnevno vezanog za te probleme. (U tekstu ima i korektorskih omaški, što se je moglo lako izbjeći.) Ipak, uza sve naše želje, koje bi bile manje brojne da nam je gramatika

došla od manje ugledna i nezavisna pera, na slavističkim katedrama ona će biti željno dočekana, gdje će ispuniti neugodnu prazninu i zamijeniti mnoge nedovoljne priručnike, često »u sto lekcija«.

Bilo bi dobro da se čuje više mišljenja. Tada će se sigurno pokazati da ova knjiga izaziva dosta plodnih nesporazuma, od kojih će biti prvi u kojoj su mjeri u našim prilikama gramatike pisane za strance normativne, a neće biti posljednji ni oko pitanja je li to u nekim rješenjima naša prva gramatika urbanoga jezika.

Vladimir Anić

V I J E S T I

DESETI MEĐUNARODNI LINGVISTIČKI KONGRES

Susjedna Rumunjska bila je domaćinom najvećeg skupa jezikoslovaca: od 28. kolovoza do 2. rujna u Bukureštu je održan međunarodni lingvistički kongres, deseti po redu od 1928. godine. Organiziralo ga je Rumunjsko lingvističko društvo skupa s vladom SR Rumunjske i Međunarodni lingvistički komitet. Pripreme su trajale dugo vremena, duže od godinu dana, provođene su s puno smisla za red i tačnost, za potankosti, vrlo solidno; uloženo je dosta truda, napora, dovitljivosti i – novaca. Mora se istaći da je tehnička strana (glavni domaćinov posao!) bila besprijekorna i stoga je sve teklo u najboljem redu. Ozbiljnijih zamjeraka ovome ne može biti. Dapače, njihov primjer može služiti za uzor svakomu budućem organiziranju ovakvih sastanaka. Na poziv Međunarodnoga jezikoslovnog udruženja odazvalo se preko 1600 jezikoslovaca gotovo iz svih država na svijetu. Među njima je bilo više velikih imena suvremene lingvističke nauke, kao što je npr. Roman Jakobson, Giacomo Devoto, Thomas Seobek, Alexandru Rosetti, Ilse Lehiste, Carlo Tagliavini, Bohuslav Havranek, Vladimir Georgiev, Bertil Marlberg, Maso Onishi, Olga Ahmanova, Vladimir Zveginčev i dr.

Naučne sjednice i sav ostali rad vezan uz Kongres tekli su u prostorijama Bukureštanskog sveučilišta, tačnije, u Pravnome i Filozofskom fakultetu.

Dakako, radilo se u sekcijama. To su ove:

1. Teorija jezika
2. Sociolingvistika
3. Zemljopisna lingvistika
4. Povijest lingvistike
5. Semantika
6. Sintaksa
7. Poetika
8. Razvoj dječjeg govora
9. Psiholingvistika
10. Stilistika
11. Tipologija jezika
12. Patologija govora
13. Raznolika (varia).

Zbog obilja referata, njih preko 700, po koja bi sekcija katkada bila razdijeljena u dva ili tri dijela, koji bi istovremeno zasjedali u posebnim prostorijama, te je praktično broj stvarnih sekcija dosegao i do dvadeset. Plenarnih sjednica bilo je samo nekoliko i na njima su predavali istaknuti jezikoslovci (Devoto, Jakobson, Marlberg, Ahmanova). Tada je najveća dvorana, zapravo sveučilišna vijećnica, bila premalena da bi mogla primiti sve one što su željeli čuti njihovu riječ.

Službeni jezici bijahu engleski, francuski, njemački, ruski, španjolski i talijanski. Svako je mogao govoriti na bilo kojem od njih ne držeći se obaveze govoriti jezikom svoga sugovornika. Tako se redovno degađalo da da bi se u raspravljanju o sadržaju nekog referata čulo skoro svih šest jezika. Ipak se većina ljudi služila francuskim jezikom, kao po nekom nepisanom pravilu.